

ved hendes Seng; men hun havde kun magtet at gøre ham et Par almindelige Spørgsmaal om hans Befindende.

Heller ikke dennegang blev det til mere end et enkelt Ord og et Haandtryk, og Per gik nu op paa sit Værelse for at pakke ind. Han brændte af Utaalmodighed efter at komme afsted og havde bestemt sig til at rejse straks med Aftentøget.

Det var ikke, fordi han paa nogen Maade havde haft Grund til at beklage sig over Opholdet i Præstegaarden. Ikke alene Thomas men ogsaa hans andre Søsken havde ligesom efter en stiltiende Aftale beflittet sig paa at vise sig saa hensynsfulde overfor ham, som de overhovedet havde Evne til eller mente at kunne forsvare for deres Samvittighed. Forresten havde han tilbragt den meste Tid paa sit Værelse og paa lange Spasereture omkring i Omegnen, ja i et helt Døgn havde han været borte fra Byen, idet han havde benyttet Lejligheden til at rejse op og se en nylig anlagt Cementfabrik ved Limfjordskysten.

Hverken Moderen eller nogen af hans Søsken havde saa meget som hentydet til hans Forlovelse; og da han ikke kunde tænke sig, at Eberhard ikke havde meddelt Familien den, følte han sig paa en Maade udæsket af denne Tavshed. Men samtidig var han alligevel ikke utilfreds med, at Jakobs Navn ikke blev nævnet her, og det skønt han nu slet ikke længer tænkte paa at bryde med hende. Den Virkning havde disse Dages Oplevelser allerede haft, at de havde faaet ham til at besinde sig, havde gjort ham nøgtern. Den Champagnestemning, hvori han havde fattet den store Beslutning om at tilkæmpe sig en af Europas Pengefyrstetrone, var bleven grundigt henvejret hin alvorsfulde Nat i Faderens mørke Dødsværelse. Han holdt nu ikke engang af at tænke paa den. Men netop fordi han virkelig følte sig skamfuld over den Troløshed, han ogsaa blot i Tankerne havde begaaet mod Jakobe, undgik han helst al Tale om hende.

I Mørkningen, da hans Søsken igen tog ud paa Kirkegaarden for at se til Faderens Grav, og da han vidste Moderen alene, gik han ind for at sige Farvel til hende.

„Sæt dig lidt hos mig, min Dreng,“ sagde hun og talte nu atter med den modfaldne, klagende Stemme, han kendte saa godt